

Welkom op deze 32ste zondag die het einde van het kerkelijk jaar al in zicht brengt. Een jaar waarin we steeds opnieuw (ik citeer) 'uit de wirwar van het leven naar hier zijn gekomen om, al is het maar voor even, over God te mogen dromen'. Dat zijn woorden van koorlid Jos Blom die we zojuist zongen, op muziek gezet door dirigent Paul Keizers. Deze plaats en dit uur zijn de kans bij uitstek om zulke woorden te zingen en in praktijk te brengen. 'Dromen over God, over wereldse gezichten, over liefde, over vrede'. Zijn dromen bedrog of laten ze ons iets zien wat we wakend niet durven hopen? Werken ze als een vlam die ons verlicht? Niet alleen in dit openingslied, maar ook in de bijbel spelen dromen een belangrijke rol. Ze maken de dromer deel van een groter geheel, ons bestaan wordt opgenomen in de alomvattende aanwezigheid van Hem die is, die was en die komen zal. Om het besef van die aanwezigheid levend te houden, zijn we hier en laten we alles even stil worden.

Gebed

Eeuwige, laat ons dromen van uw aanwezigheid en laat onze waakzaamheid niet verflauwen. Wakker in ons het vuur aan van de liefde die zichzelf niet zoekt en zo de ware wijsheid vindt. Dat vragen wij U door Jezus Christus, onze Heer en Broeder. Amen

Wijsheid 6:12-16

Mattheus 25:1-13

Overweging

Zoals het leven zelf, zo confronteert de bijbel ons voortdurend met tegenstellingen. De ene raad is nog niet gegeven of hij wordt ingehaald door een andere. Zo klinkt in de eerste lezing van vandaag de oproep: 'Wie om de wijsheid wakker ligt, zal weldra vrij van zorg zijn' – In psalm 127 luidt het daarentegen: 'Hij geeft het zijn beminden in de slaap'. Hoe vind je wijsheid? Door over haar te peinzen in doorwaakte nachten of door ze rustig slapend over je heen te laten komen? Hoe vind je richting op de levensweg: alert en waakzaam zijn of laat maar gaan in goed vertrouwen? Het verhaal in het evangelie van vandaag kiest die ene kant: 'Wees waakzaam want je kent dag noch uur', maar op een andere plaats zegt datzelfde evangelie: 'Wees niet bezorgd, de dag van morgen heeft genoeg aan zijn eigen zorgen.'

In de wijsheid van de bijbel gaat het blijkbaar niet om een weg die recht toe recht aan verloopt. De ontwikkeling van mensen speelt zich niet af als eenrichtingsverkeer dat zich zonder tegenliggers automatisch van het ene punt naar het andere begeeft. Het leven werkt niet als een machine die, eenmaal aangezet, doordraait volgens van te voren vastgelegde wetten. Zeker kent het leven zijn wetten, maar de wetmatigheid ervan doorgronden wij niet. Het evangelie zet sporen uit, geen snelwegen. De richting is duidelijk; de weg wordt door talloze mensen, ieder met eigen talenten, elke dag opnieuw gebaad.

In de parabel van vandaag richt Jezus zich, zoals in alle evangelische gelijkenissen, op de komst van het Rijk der hemelen of het Koninkrijk van God; dat is doel en eindpunt van de weg die we gaan: de wereld zoals ze bedoeld is, een wereld van gerechtigheid, vrede en vreugde. In de gelezen parabel wordt die wereld afgebeeld als een bruiloft. Tien meisjes zijn op weg er naar toe. Om er te komen, hebben ze olie nodig, anders dient hun lamp voor niets en verdwalen ze in de duisternis. De bruidegom laat op zich wachten en er komt een moment dat ieder van de tien meisjes wegsuft en indut. Dat is niet vreemd, want wij raken gemakkelijk slaperig door het gedoe van alledag, door de besognes en zorgen, door kwalen en relatieproblemen, door gezwoeg en gezweet, door verleidingen en verstrooiingen. Daar raken we moe van en uitgeput. Niemand ontkomt daaraan, de domme meisjes niet en de verstandige ook niet.

Als de bruidegom eraan komt, ontstaat er ineens verwarring en onrust. De stoet valt uiteen: er zijn er mèt olie en er zijn er zonder olie. Er wordt geprobeerd tot een eerlijke verdeling te komen, maar het lukt niet. Er wordt gezocht naar een oplossing, maar als ze die eindelijk gevonden hebben, zijn ze te laat. We zijn weliswaar op elkaar aangewezen, maar niemand kan voor een ander instaan. Je kunt elkaar ondersteunen op de weg, wij zijn een gemeenschap, we kunnen ons aan elkaar optrekken, we kunnen vragen: geef mij wat van jouw olie, geef mij wat van jouw geloof, geef mij wat van jouw enthousiasme, geef mij wat van jouw verlangen. Maar tenslotte leeft ieder zijn eigen leven en gaat ieder de eigen weg waarop dat leven zich afspeelt.

De vraag is: ben je goed onderweg en hoe draag je al gaande bij aan de komst van het Koninkrijk? Moet je slapeloos blijven om wijsheid te vinden of wordt ze je gegeven in de slaap? Moet je je zorgen maken of leg je je bestemming in Gods handen? Het evangelie en de levenservaring wijzen uit dat of/of vaak ingehaald wordt door en/en. Gaan we de weg van overgave of van verzet? Kiezen we tussen een houding van contemplatie of van actie? De kunst van leven vraagt er niet om een van die kanten af te schaffen, maar wordt beoefend in de juiste omgang met die tegenstellingen: verzet en overgave, actie en contemplatie. Misschien kunnen de woorden van het openingslied ons daarbij helpen 'dromen over God': moge dat een droom zijn die ons waakzaam houdt.

Voorbede

Wij bidden voor mensen die lijden onder oorlogsgeweld

En voor hen die denken met geweld hun gelijk te kunnen halen.

Wij vragen om wijsheid en onderscheidingsvermogen,

Om de geest van toenadering en vrede.

Laat ons zingend bidden

Houd in ons de droom van een vrije wereld levend.

Laat ons niet wegzakken in onverschilligheid of moedeloosheid.

Laat ons zingend bidden

Wij bidden dat wij steun vinden bij elkaar,

Ondersteuning om te blijven dromen van het Koninkrijk van God,

de wereld zoals ze bedoeld is.

Laat ons zingend bidden

Voorganger

God, beziel ons met de droom van Uw Koninkrijk.

Geef ons initiatief en geduld, inzet en vertrouwen

om in U onze weg te vinden.

Wij vragen U dat door hem die de weg is, de waarheid en het leven.

Amen